

UNIVERSUL ȘCOLII

- *Editorial*
- *Evenimente din viața școlii*
- *Opinii*
- *Didactica*
- *Proiecte educaționale*
- *Edi*
- *Noutăți editoriale*
- *Diverse*
- *Informații utile*

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

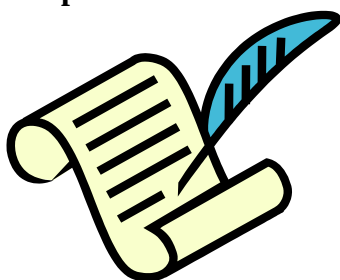
a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,E-mail: ccdab@yahoo.com**Director:****Prof. Deák – Székely Szilárd Levente****Redactor șef:** prof. Oros Ligia Elena**Redactori:** prof. Comaniciu Cristina, prof. Jude Laurențiu, prof. Nandrea Maria, ing. ec. Onișoru Viorica**Colaboratori:** lector univ. dr. Scheau Ioan**Tehnoredactare:** aj. analist programator Popa Ioan**Corectura:** Prof. Nandrea Maria

© Autorii, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

SUMAR

Conferința interjudețeană „Profilaxia afecțiunilor vocale la cadrele didactice – Prof. Nandrea Maria	2
De la meserie la profesie. Personalitatea cadrului didactic – Prof. Bașnău Dorina, Prof. înv. primar Țira Ioana	3
„Ce facem pentru ei?” – Prof. Crișan Daniela	5
Grădinița – mijloc de integrare în colectivitate a copiilor cu dizabilități – Prof. înv. preșcolar Huștiuc Nicoletta	7
Demersul didactic integrat– Prof. Jude Laurențiu	8
Cercetarea pedagogică – Metoda observației – Prof. Danciu Mirela Florina	12
Dezvoltarea competențelor matematice prin utilizarea hărții în orele de geografie – Prof. Simu Alexandru	15
Strategii pentru menținerea disciplinei la clasă –Prof. Teompa Aviu Ștefan	16
Colaborarea grădiniță - familie - Prof. înv. preșcolar Matei Aniela Ioana	19
Mircea Eliade – Între sacru și profan. Sacralitatea naturii și religia cosmică - Prof. Moșei Iulia	22

CONFERINȚA INTERJUDEȚEANĂ „PROFILAXIA AFECȚIUNILOR VOCALE LA CADRELE DIDACTICE”

Prof. Nandrea Maria, CCD Alba

Casa Corpului Didactic Alba în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Alba și Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia a organizat în 24 aprilie 2014 Conferința Interjudețeană „Profilaxia afecțiunilor vocale la cadrele didactice”, ediția I, eveniment dedicat celebrării Zilei Internaționale a vocii.

Din partea Inspectoratului Școlar Județean Alba a participat doamna inspector școlar general adjunct profesor Marcela Dărămuș.

Conferința a fost susținută de doamna doctor Rodica Mureșan, medic primar ORL, specializare în foniatrie de la Clinica ORL, Cluj Napoca, de către doamna doctor Olimpia Candrea – coordonator Program Evaluare, Promovare a Sănătății și Educației pentru Sănătate și de către doamna profesor Todoran Simona – director adjunct la Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia.

Această tematică are rolul de a atrage atenția asupra problemelor vocale și a importanței crescânde a vocii în viața socială și profesională a fiecărui individ, în special a profesioniștilor vocali, a cadrelor didactice. Are menirea de a sublinia impactul problemelor vocale asupra activității profesionale a cadrelor didactice și asupra importanței unei prevenții a acestor afecțiuni.

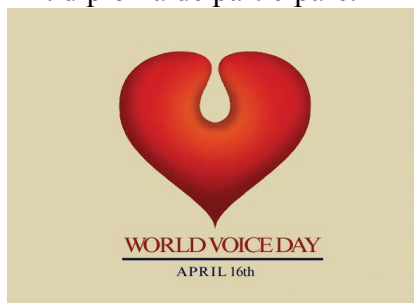
Tematica conferinței:

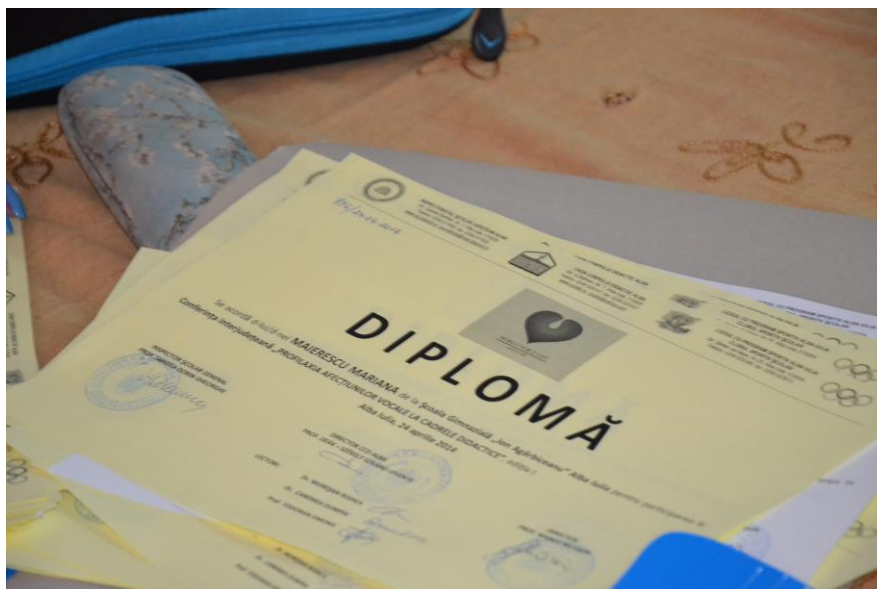
- Importanța vocii
- Modul de producere a vocii
- Definiția unei probleme vocale
- Prevalența problemelor vocale și factorii de risc
- Semne și simptome de abuz vocal
- Reguli de igiena vocală
- Modalități de prevenire a afecțiunilor vocale

Menționăm că la conferință s-au înscris 78 cadre didactice. Acestea au primit din partea doamnelor lectori materiale specifice temei. Cadrele didactice au fost invitate să pună întrebări legate de temele abordate. Din discuții s-au desprins următoarele: ar fi necesar pe lângă controlul periodic efectuat anual de către cadrele didactice și un control de specialitate ORL și dacă se poate măcar una sau două afecțiuni vocale ca și boli profesionale.

Doamna doctor Rodica Mureșan a arătat faptul că în SUA aproximativ 20% din cazurile afecțiunilor vocale se întâlnesc la cadre didactice iar în acest moment în România se fac studii pe acest domeniu.

Fiecare participant a primit diplomă de participare.

DE LA MESERIE LA PROFESIE. PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC

Prof. Bașnău Dorina, Colegiul Tehnic „Alexandru Domșa” Alba Iulia
Prof. înv. primar Țîra Ioana, Colegiul Tehnic „Al. Domșa” Alba Iulia

De fiecare dată când se rostește cuvântul dascăl/profesor, unii dintre noi au în minte portretul unei anumite persoane care întruchiează tot ceea ce credem noi că reprezintă modelul de dascăl. Pentru alții reprezentarea dascălului este constituită dintr-o sumă de trăsături, selectată din mulțimea de exemple oferită pe timpul anilor de școală.

Știm cu toții că succesul activității didactice se bazează pe relația care se stabilește între omul de la catedră și sufletele inocente care așteaptă de la acesta răspuns la toate întrebările lor. Lumea exterioară își imaginează că un dascăl bun este cel care dovedește calmitate infinită, este echidistant față de toți elevii, nu are prejudecăți, are răspuns la toate

întrebările elevilor, nu greșește niciodată, este foarte ordonat, liniștit, adică un om mult mai bun decât majoritatea oamenilor.

Unii psihopedagogi consideră că primul dascăl care ne marchează existența este învățătorul.

Cert este însă un lucru: toate aceste moduri diferite de percepere a modelului profesorului ideal au un numitor comun - leagă imaginea dascălului de acțiunea de îndrumare, orientare, formare, altfel spus, de educație.

Locul și rolul dascălului au fost apreciate și valorizate în strânsă legătură cu efortul educativ realizat de-a lungul epocilor istorice, încă din zorii civilizației umane.

Ca în orice alt domeniu, și în cel al educației s-a ridicat problema unui profil profesional prin raportare la anumite standarde specifice acestei meserii. Se vorbește, tot mai mult în ultima vreme, despre profesionalizarea carierei didactice, considerată un drum complex și îndelungat de la concret la ideal, de la aptitudine la competență, de la meserie la profesie.

Activitatea realizată de un profesor este una dintre cele mai complexe dintre diferitele activități pe care omul le desfășoară, ea fiind caracterizată nu numai de o dimensiune instrumentală (cunoștințe, competențe) ci și de una profund umană relevată prin ansamblul de valori, atitudini, sentimente pe care profesorul le exprimă în spațiul școlar. În această situație, s-a pus problema dacă, și cum ar fi posibil ca meseria didactică să devină profesie.

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC

Psihologii consideră că profesorului i se atribuie roluri luând în considerare următoarele variabile:

- Activitatea principală pe care o desfășoară în școală și care este una instructiv-educativă
- Funcțiile pe care trebuie să și le asume într-un context socio-cultural, instituțional, specific
- Obiectivele pe care trebuie să le realizeze împreună cu diverși parteneri.

Calitatea de educator este una dintre cele mai importante pe care trebuie să și le asume cadrul didactic, deoarece dincolo de calitatea de furnizor de informații, acesta trebuie să-l formeze, să-l îndrume pe elev către dezvoltarea capacităților proprii, să reprezinte pentru acesta un model, un partener, un consilier.

Profesorul trebuie să îndrume elevii spre dezvoltarea unor sentimente pozitive, atât față de sine, cât și față de ceilalți (încredere, generozitate, respect).

Poate unul dintre cele mai dificile roluri este acela de organizator al procesului de predare – învățare - evaluare. Este foarte important să selectăm pentru elevi ceea ce este mai important, mai util, să le stimulăm motivația și să-i ajutăm să depășească dificultățile întâlnite pe parcursul învățării.

Profesorul are în același timp și rol de partener al educației - mă refer la relația cu părinții. Educația formală realizată în școală este doar una dintre formele educației care completează educația realizată de familie (educația informală) sau de alte instituții cu scop educativ.

Ca membru al corpului profesoral, dascălul se află în postura de a participa activ la viața școlii ca și organizație, de a colabora cu colegii săi la creșterea calității actului educativ din școală.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Cucoș, Constantin, Psihopedagogie, ediția a III a, Editura Polirom, București, 2009
- 2.Călin, M., Filosofia educației, Antologie, Editura Aramis, București, 2001

CE FACEM PENTRU EI ?

Prof. Crișan Daniela, Colegiul Tehnic „Dorin Pavel” Alba Iulia

Dezinvolți sau timizi, afișând o ținută excentrică sau foarte modestă, foarte direcți, când au ceva de spus, ei, elevii noștri, sunt adulții de mâine, cei care ne vor înlocui la un moment dat, în alte vremuri, despre care vom spune, atunci, că sunt ale lor. Deciziile le vor aparține iar nouă nu ne va rămâne decât să spunem: „Pe vremea noastră ...”

Dar ce facem pentru ei în vremea noastră ? Pentru ei intrăm în fiecare zi în sala de clasă, lăsând deoparte grijile și speranțele personale de mai bine, hotărâți că a instrui este tot atât de important cu a educa. „Să facem legea de nota 10 !” ...

Dar suntem, oare, pregătiți întotdeauna să-i ascultăm, să-i înțelegem, să ni-i apropiem, chiar și atunci când considerăm, pentru o clipă, că nu merită, și în același timp să fim și exigenți ? Atunci când nu credem tot ce spun pentru că fiecare vrea să iasă în evidență în fața colegilor, să demonstreze că se poate „afirma” și altfel ?

Uneori nu este deloc ușor să ajungi la sufletul unui copil, să-i câștigi încrederea. Și cine nu reușește „să umble” la sufletul copilului nu va schimba nimic din devenirea lui viitoare, într-o lume uneori confuză și în continuă schimbare.

Nimănui nu-i place să i se facă observații, să i se explice de ce a luat o notă mică, să fie refuzat când vrea să „negocieze” o notă, nici măcar unui ... elev.

Dar când, într-o zi, acest elev din clasa a VI-a, îți spune: „Vă rog, din inima mea de țigan, să mă iertați”, „Vă rog, din sufletul meu de țigan, să mă iertați”, nu poți să nu crezi că fiecare pas pe care îl faci în sala de clasă, contează. De aceea ne-am propus să ne referim aici la clasele în care există și elevi țigani, pentru că ei așa își spun, țigani, iar materialul acesta este rezultatul observațiilor noastre făcute în timpul orelor și activităților cu caracter aplicativ, desfășurate de noi.

Mi-a fost dat să aud într-o zi, în urma unor observații făcute în legătură cu regulile de comportare civilizată pe care trebuie să le respectăm în timpul orei, următoarea afirmație: „Doamna, țiganul tot țigan rămâne”. M-am mirat, pentru că observația fusese făcută de un elev țigan. De unde știa el că trebuia **să rămână**, că nu putea evolua, că nu putea să se realizeze în viață, să-și depășească condiția implacabilă ?

Auzind această afirmație ai fi tentat să crezi că nu se mai poate schimba nimic în lumea ancestrală în care cei mai mulți trăiesc. Și totuși ... cu multă răbdare, uneori cu foarte multă răbdare, perseverență, tact, consecvență, exigență și îngăduință, reușim să realizăm lucruri care să suplinească un mediu familial care nu-i poate oferi copilului țigan strictul necesar în materie de educație și cu atât mai mult al condițiilor de viață ...

În cadrul disciplinei pe care o predăm, limba franceză, organizăm activități care să stimuleze creativitatea elevilor, să le dezvolte gustul pentru frumos, prin caracterul lor ludic și care, înainte de toate, să-i valorizeze. Aici, gesturile mărunte contează : să apreciezi, să dai exemple pozitive, să scoți în evidență. Nu uităm niciodată să facem aprecieri pozitive legate de alegerea culorilor, a materialului folosit, a desenului realizat pe o felicitare sau pe o mască de carnaval sau în legătură cu felul în care obiectele au fost așezate într-o expoziție.

Realizăm, în fiecare an, cu ocazia zilei de 1 Martie, măștișoare. Nu întotdeauna pregătirea materialelor necesare este ușoară: fie că au uitat să și le aducă la școală, fie că nu sunt de calitate, fie că nu au de unde să le aducă ... De multe ori mâna care desenează, colorează, decupează, trebuie ajutată, pentru că lipsa de exercițiu de acasă îl îndeamnă să spună răspicat „Nu știu.”, „Nu pot.”, „Nu-mi place cum a ieșit.” și tu trebuie să-i demonstrezi că **știe, că poate** și chiar dacă **nu-i place** lui, obiectul realizat de el poate să placă celorlalți. De exemplu, expoziția de măștișoare cu vânzare de anul trecut a trebuit refăcută, a doua zi, pentru că în pauza mare s-au vândut toate măștișoarele. Și bucuria lor a fost imensă.

Felicitările realizate de copii cu ocazia zilei de 8 Martie sau de Crăciun s-au evidențiat prin stăruință și pasiune pentru că au fost dedicate mamei și familiei.

Pentru concursul de măști, din cadrul spectacolului de Halloween, organizat de colega mea de limba engleză, am folosit acuarele care să înlocuiască măștile pe care ei, elevii țigani, nu le aveau. De aceea, am hotărât, cu ocazia zilei de 1 Iunie să realizăm măști de carnaval pe care să le folosim în cadrul activităților din școală.

Nimic nu trebuie uitat pentru ca și ei să se bucure alături de ceilalți, să se simtă egali. Pentru că nu se simt egali și culoarea pielii îi deranjează : „Îs prea negru, Doamna”, îmi spunea, într-o zi, Denis din clasa a VI-a, un copil inteligent și talentat, aflat la vârsta la care propria imagine contează foarte mult în fața colegelor.

Tombola pe care o organizăm cu ocazia zilei de 1 Iunie este un prilej de bucurie. Pentru că anul trecut toți copiii țigani și-au lăsat pixurile ca obiecte pentru tombolă, am îmbogățit numărul obiectelor lor, aduse de acasă, cu obiecte pe care le-am cumpărat pentru ei.

Sunt gesturi mărunte pentru noi dar pline de semnificație pentru o „inimă de țigan”. Și nu de puține ori, în autobuz sau pe stradă, am fost întrebată de o persoană trecută de vârsta primei tinereți: „Doamna profesoară, vă mai amintiți de mine ? V-am fost elev(ă)”.

GRĂDINIȚA-MIJLOC DE INTEGRARE ÎN COLECTIVITATE A COPIILOR CU DIZABILITĂȚI

Educatoare Huștiuc Nicoletta, GPN Vinerea

Cum vorbesc copii noștri? Unii vorbesc fără dificultăți, cursiv, expresiv, cuceritor de frumos. Alții dimpotrivă, se poticnesc și, deși fac eforturi vizibile, vorbirea lor este neclară sau bâlbâită. Cu timpul, ca urmare a reacției celorlalți, la acești copii se dezvoltă un penibil sentiment de jenă, un apăsător complex de inferioritate. Ca urmare, ei se închid în sine, se izolează de colectivul în care limbajul lor defectuos nu-i ajută să realizeze contacte sociale ori devin agresivi.

Nu de puține ori și nu în rare cazuri, cauza unei tristeți grave și a unor dureri chinuitoare o constituie tulburările de limbaj, cele care fac ca cei care sunt marcați de ele să nu se poată înțelege „ca lumea” cu semenii lor.

Limbajul este, un element esențial de socializare, prin noțiunile vehiculate și prin schimburile de intenții, gânduri, expresii.

În ultimii ani ne-am confruntat la grădiniță, parcă mai mult decât înainte, cu copii cu probleme comportamentale, cu tulburări de limbaj, de atenție. Unii copii sunt receptivi și se adaptează ușor alții stabilesc cu greu relații cu colegii și cu educatoarea.

Am observat că de multe ori slaba dezvoltare a limbajului influențează negativ și relațiile din cadrul grupului de copii, cooperarea dintre ei, acceptarea regulilor de grup, pe când dezvoltarea limbajului reduce anxietatea, facilitează libertatea de manifestare. Limbajul permite copilului să-și exprime sentimentele, nevoile, trăirile; îl ajută să se cunoască pe el și pe cei din jur. Sunt doar câteva aspecte ale legăturii limbajului cu integrarea socială a preșcolarilor. Deci, copiii trebuie încurajați să se exprime, deoarece acest lucru le va influența libertatea de manifestare.

La grădiniță este important să optimizăm dezvoltarea personalității copilului și, în același timp, să favorizăm relații constructive în grup. Una dintre sarcinile grădiniței este socializarea copiilor. Este esențial pentru preșcolari să învețe să trăiască împreună, pentru ca mai târziu fiecare să poată să-și ocupe locul în societate. Integrarea socială aduce în lumină relația copil-mediu, relație concretizată prin acțiuni și reacțiuni reciproce ce au loc între factorii componenți.

Cea mai mare bucurie a părinților este aceea de a-și vedea odraslele sănătoase, cu vorbirea și scrierea „frumos curgătoare și limpede ca cristalul”, cum a zis și marele nostru povestitor Ion Creangă. Bucuria firească a părinților este împărtășită și de părinții spirituali: educatorii. Toți, părinți și educatori, își fac un nobil țel din a dezvolta o personalitate armonioasă copilului.

În grupa pe care o conduc am un copil cu tulburări de limbaj diagnosticat de logoped și pentru acest copil am realizat un program de corectare a vorbirii, venind astfel în sprijinul nevoii lui de comunicare. Activitățile ce compun programul se realizează în toate momentele zilei: la începutul activităților de educare a limbajului, în timpul jocului, în conversație liberă, la gustare, la plimbare; nu am recurs la o planificare riguroasă pentru că am dorit ca intervenția mea să fie discretă, să nu provoace o reacție negativă a copilului față de aceste activități.

Activitățile trebuie realizate în colaborare cu logopedul și cu părinții pentru că o bună colaborare a factorilor educaționali va întări efectul benefic, determinând un progres vizibil în vorbirea copilului și în comunicarea sa. Sigur, noi educatoarele trebuie să ne substituim logopedului, care cunoaște tehnici speciale, însă noi avem avantajul că îl cunoaștem mai bine pe copil, suntem persoane care ne bucurăm deja de încrederea copilului și, de asemenea, că petrecem mai mult timp alături de acesta.

DEMERSUL DIDACTIC INTEGRAT

Profesor Jude Laurențiu, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia

Misiunea demersului didactic este de formare, la elevi, a mentalităților în acord cu nevoile României în contextul globalizării, și de generare sustenabilă a resurselor naționale, încât ca țară să funcționeze eficient în societatea actuală și viitoare. Ca urmare demersul didactic este orientat spre: cunoștințe fundamentale și cunoștințe, competențe și abilități de utilitate directă, în profesie și în societate. Demersul didactic dezvoltă valori, creativitate, capacități cognitive, capacități volitive și capacități acționale utile contextului local în acord cu nevoile României. Sistemul de valori, promovat de demersul didactic, sunt cele necesare pentru împlinirea și dezvoltarea personală a elevului, pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial, pentru participarea cetățenească activă în societate, pentru incluziune socială și pentru angajare pe piața muncii, în vederea dezvoltării libere, integrale și armonioase a individualității umane, în formarea personalității autonome și în asumarea unui rol util comunității în care trăiește și a României.

Aceste cerințe impuse demersului didactic realizabile, dacă și numai dacă, acesta ajută la cunoașterea realității. Din punct de vedere al activităților de cunoaștere ale Realității, din motive obiective, Realitatea este secționată prin niveluri (plane ale cunoașterii α , β , γ , δ etc.) de cunoaștere disciplinară, care au atașate disciplinele corespunzătoare : α , β , γ , δ etc.

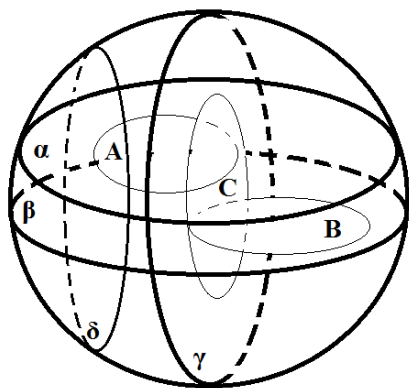

Figura 1. Realitatea

În cadrul acestor niveluri numai anumite părți : A, B, C, D ... sunt cunoscute de disciplinele atașate nivelurilor respective de cunoaștere.

- A:** mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina α ;
- B:** mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina β ;
- C:** mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina γ ;
- D:** mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina δ .

În prezența mai multor niveluri α , β , γ , δ de Realitate, spațiul dintre discipline și de dincolo de discipline este plin de informație.

Cercetarea disciplinară se referă cel mult la unul și același nivel de Realitate; de altfel, cel mai ades, ea se referă doar la fragmente ale unuia și aceluiași nivel de Realitate. Nevoia armonizării interne cât și depășirii limitelor disciplinarității a impus modalități de cunoaștere intradisciplinare, multidisciplinare, pluridisciplinare, interdisciplinare și transdisciplinare cunoscute la modul general de publicul larg sub numele de abordări interdisciplinare ale Realității, cu finalități diferite de abordare a cunoașterii.

Confuzia frecventă care se face între transdisciplinaritate, interdisciplinaritatea, pluridisciplinaritate și multidisciplinaritatea se explică prin faptul că toate patru trec peste limitele disciplinelor.

1. Disciplinaritatea

„Disciplinaritatea este exploatarea științifică specializată a unui domeniu (obiect de studiu) omogen care produce noi cunoștințe și face desuete cunoștințele vechi. Activitatea disciplinară rezultă neîncetat în formularea și reformularea corpus-ului actual de cunoaștere despre obiectul respectiv de studiu.” (Encyclopedia of World Problems and Human Potential). Disciplinaritatea presupune existența personalului specializat care activează într-un cadru instituțional bine definit și care produce lucrări scrise, validate de critica de specialitate, exprimate într-un limbaj specializat, accesibil numai la nivelul comunității academice (interne) a disciplinei.

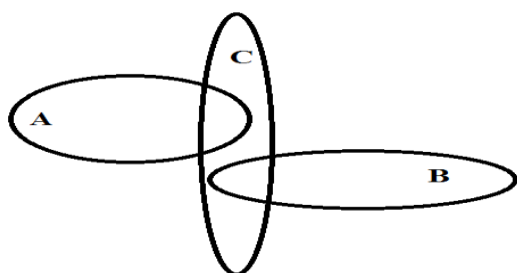

Figura 2. Disciplinaritatea

Din punct de vedere matematic:

Disciplinaritatea (**D**) are în vedere numai mulțimea C; Mulțimea A și B nu există pentru C:

Prin abordarea disciplinară a unui subiect se creează bariere între grupele de specialiști; apar limite de cunoaștere, granițe artificiale între diferite domenii ale realității, în consecință o cunoaștere trunchiată a realității după modele artificializate.

2. Intradisciplinaritatea

Intradisciplinaritatea (prefix „intra” cu sensul de „în”, „în interior”) este o forma de cunoaștere de tip analiză și sinteză în interiorul unei discipline. Intradisciplinaritatea este centrată pe obiectele de studiu independente, pe specialitatea acestora, promovând supremația disciplinelor formale.

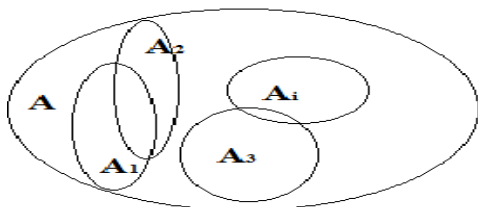

Figura 3. Intradisciplinaritatea

Din punct de vedere matematic:

Intradisciplinaritatea (**Ia**) este o segmentare a mulțimii A în submulțimile informaționale: A_1 ; A_2 ; A_3 ; ... A_i

Din punct de vedere matematic intradisciplinaritatea este o reuniune a submulțimilor informaționale: $A_1; A_2; A_3; \dots A_i$ și o armonizare a lor într-un limbaj coerent.

3. Multidisciplinaritatea

Multidisciplinaritatea este o forma de cunoaștere rezultată prin intersecția a mai multor discipline, urmată de identificarea anumitor elemente comune acestor discipline, pentru a pune în lumină aspectele lor comune, și presupune o comunicare simetrică între diverși specialiști și diverse discipline, în axiometrie proprie.

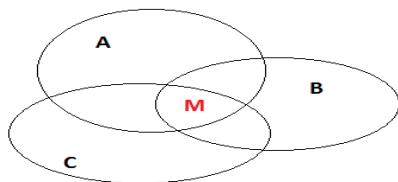

Figura 4. Multidisciplinaritatea

$$M = A \cap B \cap C$$

Din punct de vedere matematic:

Multidisciplinaritatea este o nouă mulțime (**M**) a elementelor informaționale rezultate prin intersecția

mulțimilor A cu B și cu C

4. Pluridisciplinaritatea

Pluridisciplinaritatea (prefixul pluri înseamnă „mai mulți”, „mai multe”) este formă de cunoaștere prin care fiecare disciplină operează asupra unui domeniu al cercetării și trage propriile concluzii. Realitatea este surprinsă de fiecare disciplină și fiecare specialist în modul ei/lui propriu, privind procedeele, limbajul și stilul de gândire specific, unificarea, sinteza după „modelul grămezii de pietricele” realizându-se în faza finală.

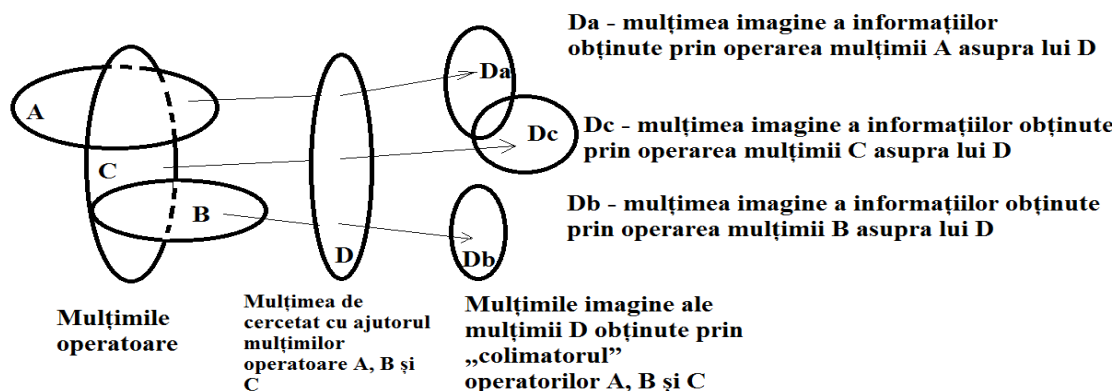

Figura 5. Pluridisciplinaritatea $P = D_A \cup D_B \cup D_C$

Din punct de vedere matematic: A, B, C au rol de operatori. D cercetat cu mijloacele de cunoaștere a mulțimilor informaționale A, B, C.

$$D \xrightarrow{A} D_A; \quad D \xrightarrow{B} D_B; \quad D \xrightarrow{C} D_C$$

Pluridisciplinaritatea (**P**) este o reuniune de mulțimi D_A, D_B, D_C :

D_A : mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina A prin operare asupra disciplinei D;

D_B : mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina B prin operare asupra disciplinei D;

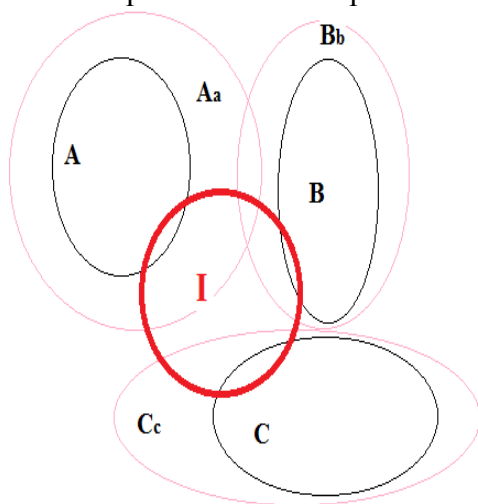
D_C : mulțimea elementelor informaționale oferite de disciplina C prin operare asupra disciplinei D;

Multidisciplinaritatea este o mulțime **M** a elementelor informaționale rezultate prin reuniunea mulțimilor **D_A, D_B, D_C**.

D poate să fie și o submulțime a lui A, B sau C.

5. Interdisciplinaritate

Interdisciplinaritatea (prefixul *inter* înseamnă „între”) reprezintă o formă de cooperare integrativă, unificare și codificare unitară, între discipline diferite privind un anumit proces, fenomen a cărui complexitate poate fi explicată, demonstrată, rezolvată numai prin acțiunea convergentă a mai multor puncte de vedere, având ca scop formarea unei imagini unitare asupra unei anumite problematice, ce să se integreze în sistemul global de cunoștințe.

A - mulțimea informațiilor oferite de disciplina A.

Aa - mulțimea informațiilor ca sferă de interes în vecinătatea disciplinei A.

B - mulțimea informațiilor oferite de disciplina B.

Bb - mulțimea informațiilor ca sferă de interes în vecinătatea disciplinei B.

C - mulțimea informațiilor oferite de disciplina C.

Cc - mulțimea informațiilor ca sferă de interes în vecinătatea disciplinei C.

I - mulțimea informațiilor oferite de disciplina I creată prin armonizarea zonelor sferelor de interes, zone aflate între A, B și C.

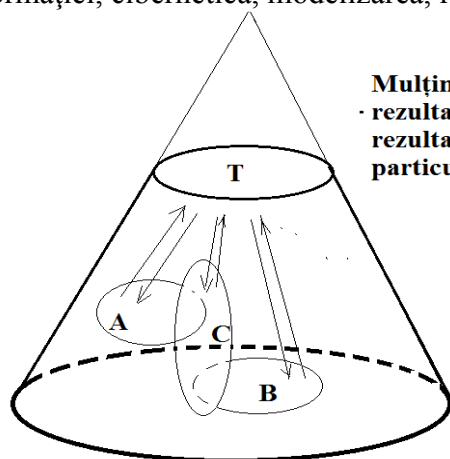
Figura 6. Interdisciplinaritatea I

Interdisciplinaritatea presupune o întrepătrundere a preocupării mai multor discipline pentru un teren de cunoaștere viran aflat între cele două discipline, preocupare care poate genera apariția unor noi domenii de cunoaștere la granițele dintre ele.

6. Transdisciplinaritatea

Transdisciplinaritatea (prefixul *trans* înseamnă „dincolo”, „peste”) privește - așa cum indică prefixul **trans** - ceea ce se află în același timp și *între* discipline, și *înăuntrul* diverselor discipline, și *dincolo* de orice disciplină. Finalitatea ei este înțelegerea lumii prezente, unul din imperativele sale fiind unitatea cunoașterii.

Transdisciplinaritatea este privită și ca o formă superioară a interdisciplinarității și presupune concepte, metodologie și limbaj care tind să devină universale (teoria sistemelor, teoria informației, cibernetica, modelizarea, robotizarea, etc.)

Mulțimea informațiilor transdisciplinare (T) este o
rezultantă a compunerii mulțimilor A, B, C;
rezultantă în care A, C, B se regăsesc ca și cazuri
particulare ale mulțimii T.

Figura 7. Transdisciplinaritatea $T = A \circledast B \circledast C$:

$\circledast$ operator augmentativ

Trandisciplinaritatea disciplinelor α , β , γ , δ este o mulțime informațională (T), rezultată prin augmentare în domeniul realității de mulțimi informaționale A, B, C:

Abordarea de tip transdisciplinar tinde către o fuziune a cunoștințelor specifice diferitelor discipline, la descoperirea unor noi câmpuri de investigație, la conceperea unor noi programe de cercetare.

Abordarea transdisciplinară este centrata pe „viața reală” cu probleme importante, așa cum afectează viața oamenilor în context cotidian, deschide calea către atingerea unui nivel al cunoașterii superior, fiind capabilă să conducă la înțelegerea, soluționarea multiplelor probleme complexe și provocări ale lumii actuale. Creând punți între științele exacte și științele umaniste, între știință și Tradiție, între gândirea științifică și gândirea simbolică, între cunoaștere și ființă, Transdisciplinaritatea tinde către unitatea cunoașterii, trecând prin etapa obligatorie a autocunoașterii.

Prin gradul său de complexitate, abordarea transdisciplinară propune un demers didactic integrat bazat pe dinamica și interacțiunea a patru niveluri de intervenție educativă: disciplinar, pluridisciplinar, interdisciplinar și transdisciplinar.

Demersul didactic integrat este o manieră de organizare a predării cunoștințelor, învățării și evaluării, ce presupune includerea într-un tot unitar constituit; a unor componente preluate de la lecții, capitole, discipline diferite, ce se armonizează, în sprijinul unei idei, concept, mesaj etc., într-un produs al învățării, mai mult decât o sumă a componentelor preluate, ce transcende spre valori și competențe noi inexistente în componentele preluate, luate separat (elevul a ajuns să știe ceea ce nu a învățat și poate soluționa probleme pe care nu le-a mai întâlnit).

CERCETAREA PEDAGOGICĂ - METODA OBSERVAȚIEI

Prof. Danciu Mirela Florina, Liceul Tehnologic Sebeș

Cercetarea pedagogică este o acțiune de observare și investigare, pe baza căreia cunoaștem, ameliorăm sau inovăm fenomenul educațional.

Practica educativă constituie, pentru cercetător, o sursă de cunoaștere, un mijloc de experimentare, de verificare a ipotezelor și de generalizare a experienței pozitive. În același timp, cercetarea pedagogică, prin concluziile ei, contribuie la inovarea și perfecționarea procesului de învățământ și de educație.

Rolul cercetării pedagogice constă în: explicarea, interpretarea, generalizarea și inovarea fenomenului educațional prin schimbări de structură, sau prin introducerea de noi metodologii mai eficiente.

Proiectul de cercetare este o sinteză a organizării cercetării pe etape și poate să aibă următoarea structură:

- tema (problema) de cercetat: importanță și actualitate;
- motivarea alegerii temei: scopul și modul de evaluare;
- istoricul cercetării problemei; stadiul actual;
- ipoteza generală, ipoteze parțiale și obiectivele cercetării;
- metodologia cercetării: durata cercetării, locul, echipa de cercetare, etape, variabile dependente și independente, eșantion, metode, tehnici și mijloace de învățământ, instrumente de cercetare (teste, proiecte didactice);
- verificarea ipotezei de cercetare prin teste finale sau alte modalități;
- finalizarea cercetării și valorificarea ei (elaborarea unei lucrări științifice, implementarea concluziilor etc.).

Metodele de cercetare ale pedagogiei pot fi clasificate în funcție de obiectivele fundamentale urmărite. Din acest punct de vedere, putem vorbi despre :

- a) metode de culegere a datelor (observația, experimentul, interviul, chestionarul, metoda cazului, testul etc.) ;
- b) metode de prelucrare a datelor (metoda statistică, metoda matematică, reprezentarea grafică) ;
- c) metode de interpretare a concluziilor (metoda istorică, metoda hermeneutică, metoda psihanalitică etc.).

Metoda observației constă în urmărirea și consemnarea exactă a diferitelor manifestări comportamentale ale unui elev (ori ale unui grup de elevi) precum și a contextului situațional în care ele se produc. În timpul observației nu se intervine cu nimic în modificarea condițiilor care acționează asupra subiecților supuși cercetării, ci doar se înregistrează fidel fenomenele constatate. Este una dintre cele mai utilizate metode ale pedagogiei și presupune urmărirea intenționată, după un plan, a fenomenelor specifice educației în condițiile derulării lor normale, naturale. Chiar dacă în fazele inițiale observația este neintenționată, difuză, fragmentată, în timp, ea se specializează devenind sistematică, organizată, continuă. Eficiența observației sistematice este dată de respectarea unor condiții: subiecții studiați nu trebuie să afle că asupra lor se exercită observarea (astfel conduita lor se schimbă), faptele observate se vor consemna imediat și complet – pentru a nu interfera cu alte fapte sau cu opiniile observatorilor.

Observația de calitate se face după un anumit plan. Cadrul didactic care dorește să afle mai multe lucruri despre elevii săi utilizând această metodă trebuie să parcurgă următorii pași:

- evidențierea unui fapt demn de observat sau stabilirea unui domeniu de urmărit;
- informarea de ordin teoretic asupra specificității domeniului observat;
- observarea propriu-zisă a faptelor și consemnarea rezultatelor;
- interpretarea rezultatelor și integrarea acestora în câmpul practicii educaționale.

Conținutul observației realizate de educatori îl constituie, pe de o parte, așa-numita simptomatică stabilă (trăsăturile bio-constituționale și trăsăturile fizionomice ale elevilor), iar pe de altă parte, simptomatică labilă (multitudinea comportamentelor și a conduitelor flexibile ale subiecților cercetați). Observarea trăsăturilor bio-constituționale ale elevilor (de ex., înălțimea, greutatea, circumferința craniană, toracică, abdominală) este de natură să ofere unele informații referitoare la normalitatea dezvoltării biologice a elevilor și chiar la starea lor de sănătate.

Simpptomica labilă este mult mai semnificativă pentru cunoașterea elevilor. Ea include observații asupra felului în care vorbește copilul, asupra modului în care execută mișcările, cum gesticulează, asupra particularităților memoriei precum și asupra atitudinilor pe care le adoptă în diverse situații, cum își exteriorizează trăirile.

Această metodă are avantajul că nu cere condiții speciale de cercetare (aparatură sofisticată, laboratoare etc.) și nici alocarea unui timp special pentru cercetare. Ea poate fi efectuată în orice moment al activității educatorului cu elevii.

Formele observației au fost clasificate de M. ZLATE (1994) după mai multe criterii:

(1) după orientarea actului observațional: - auto-observația (orientată spre cunoașterea propriei persoane) și observația propriu-zisă (orientată spre observarea conduitei altor persoane);

(2) după prezența sau absența observatorului:

- observația directă (prezența observatorului este percepută și conștientizată de către cei observați);
- observația indirect (observatorul urmărește de la distanță comportamentul subiecților prin intermediul unor mijloace tehnice specializate, fără ca subiecții să știe că sunt observați);
- cu observator uitat (subiecții sunt atât de familiarizați cu prezența printre ei a observatorului, încât îl ignoră);
- cu observator ascuns (în spatele unor draperii, a unor paravane etc);

(3) după durata observării:

- continuă (realizată pe o lungă perioadă de timp);
- discontinuă (realizată periodic, la diferite intervale de timp);

(4) după obiectivele urmărite:

- selective (vizează doar un anumit aspect al comportamentului);
- integral (vizează toate manifestările de conduită);

(5) după gradul de implicare al observatorului:

- participativă (observatorul participă, în calitate de membru, la activitățile grupului de subiecți observați);
- pasivă (observatorul nu se implică în activitatea subiecților)

Dezavantajele metodei observației sunt legate, în primul rând, de faptul că informațiile obținute prin această metodă depind, cantitativ și calitativ, de subiectivitatea observatorului: de atenția cu care urmărește fenomenele observate, de capacitatea de a sesiza aspectele esențiale, de gradul său de obiectivitate în aprecierea faptelor; rezultatele observației sunt mai mult abordări calitative ce nu suportă prelucrări de înalt nivel, prin observație sunt surprinse consecințele, nu și cauzele care generează anumite fenomene.

Condițiile unei bune observații

Limitele observației ca metodă de cercetare reprezintă un argument în plus în favoarea coroborării informațiilor pe care ea le oferă, cu cele obținute prin utilizarea altor metode. În plus, pentru a reduce distorsiunea informației obținute pe această cale, cercetătorul trebuie să-și ia unele precauții:

(1) stabilirea cu claritate a scopului și a obiectivelor observației întreprinse (faptele care interesează se produc concomitent cu alte fapte, care nu sunt semnificative pentru fenomenul cercetat, de aceea cercetătorul trebuie să-și precizeze, de la bun început, ce anume își propune să observe);

(2) elaborarea prealabilă a unui plan al observației (care să precizeze formele de observație care vor fi folosite, metodele de înregistrare a observațiilor, durata, frecvența observațiilor, locurile în care se vor realiza observații, colaboratorii etc.);

(3) utilizarea unor repere de control (conceptualizarea diferitelor tipuri de conduite care vor fi înregistrate, de ex., gruparea comportamentelor copiilor în timpul recreațiilor în „conduite amicale”, „conduite ostile” etc.);

(4) stabilirea unor scale de estimare/ înregistrare a intensității / frecvenței cu care se produc fenomenele observate (de ex. gradul de atenție la lecții a unui elev poate fi apreciat cu ajutorul unei scale cu 4-5 trepte, de genul: foarte atent, atent, atent ocazional, puțin atent, neatent);

(5) consemnarea imediată a faptelor observate;

(6) folosirea observației repetate (observarea, de exemplu, a unui comportament agresiv al unui elev, într-o anumită împrejurare, nu îndreptățește concluzia că respectivul elev posedă această caracteristică, decât dacă, în urma unor observații repetate, se constată că, într-un mare număr de situații, el se comportă în această manieră);

(7) colaborarea cu mai mulți observatori (confruntarea observațiilor întreprinse simultan, asupra aceluiași fenomen, de către mai mulți observatori este de natură să atenueze din eventualul subiectivism cu care au fost sesizate și înregistrate faptele, de către fiecare în parte);

(8) utilizarea unor mijloace performante de înregistrare a faptelor (grile de consemnare a informațiilor, reportofoane, camera video).

Rolul cercetării pedagogice constă în: explicarea, interpretarea, generalizarea și inovarea fenomenului educațional prin schimbări de structură, sau prin introducerea de noi metodologii mai eficiente.

Dezvoltarea științei pedagogiei și cea a învățământului sunt dinamizate de cercetarea pedagogică. Cercetarea pedagogică și-a adus o contribuție importantă, inovatoare, la

dezvoltarea pedagogiei ca știință, la descoperirea și elaborarea legilor educației, funcțiilor, laturilor și conținuturilor educației și învățământului, precum și la elaborarea strategiilor cerute de dezvoltarea, modernizarea și perfecționarea continuă a învățământului și educației. Cercetarea pedagogică reprezintă un factor esențial al transformării continue a educației și învățământului.

Bibliografie :

1. Cucoș, Constantin, 2001, **Pedagogie**, Polirom, Iași
2. Drăgan, I., Nicola, I., (1995), **Cercetarea psihopedagogică**, Editura Tipomur, Târgu-Mureș
3. Clinciu, A. (2002) - **Metodologia cercetării în psihopedagogie**, Editura Universității Transilvania, Brașov.

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR MATEMATICE PRIN UTILIZAREA HĂRȚII ÎN ORELE DE GEOGRAFIE

*Prof. Simu Alexandru, Lic. Teologic Greco-Catolic „Sfântu Vasile cel Mare” Blaj
Școla Gimnazială „Ion Bianu” Valea Lungă*

1. Definiții și concepte

Harta este o reprezentare micșorată, aproximativă și generalizată, sub forma unui plan, prin utilizarea unei proiecții cartografice, a unei porțiuni din scoarța terestră (Maria Eliza Dulamă, *Harta în predarea geografiei* studii, cercetări, modele, Ed. Clusium, 2006, p. 11). Prin intermediul semnelor convenționale sunt redată elementele realității geografice: rețele hidrografice, rutiere, feroviare, sisteme urbane, forme de relief, etc.

În același timp hărțile sunt considerate modele matematice, ale scoarței terestre, pentru realizarea cărora sunt utilizate metode și formule matematice care se regăsesc sub forma scărilor de proporție ce indică gradul de generalizare a realității geografice. Acest tip de model matematic, permite o ușoară și sigură localizare a diferitelor componente ale mediului geografic, prin utilizarea coordonatelor geografice (latitudine și longitudine) și a caroiajului kilometric, ambele regăsindu-se înscrise pe marginea hărții sub forma unui chenar.

Competența este definită de pedagogi și psihologi, ca fiind capacitatea unei persoane de a realiza o anumită operație, de a defini sau descrie ceva anume, pe baza cunoștințelor acumulate anterior. În cazul aplicării cunoștințelor de matematică la ora de geografie se utilizează cunoștințele procedurale „savoir-faire”- să știi să faci (Maria Eliza Dulamă, *Didactica axată pe competențe*, Ed. Presa Universitară Clujeană, 2010, p. 15-16).

La ora de geografie profesorul utilizează cunoștințele și noțiunile din sfera matematicii, ce se referă la regula de trei simplă și raporturi. Aceste noțiuni pot fi aplicate la toate clasele de nivel liceal și gimnazial, mai puțin clasa a V a, deoarece studiul raporturilor se face în clasa a VI a.

2. Strategia de lucru

Utilizarea calculelor de matematică, presupune parcurgerea mai multor etape în timpul cărora sunt utilizate diferite metode și procedee didactice. Principala metodă utilizată este metoda problematizării, care este dublată de mai multe procedee:

(a) Profesorul anunță obiectivele, modul de lucru și prezintă problema.

Obiectivele operaționale:

✓ Să identifice localitățile **A** și **B** pe hartă

- ✓ Să măsoare cu rigla distanța dintre cele două localități
- ✓ Să calculeze distanța reală utilizând regula de trei simplă

Problemă: Pe o hartă cu scara 1:650 000 se cere să se calculeze distanța kilometrică în linie dreaptă dintre orașele **A** și **B**, prin utilizarea regulii de trei simplă.

(b) Etapele de lucru:

1. Sunt localizate și identificate cele două localități.
2. Este măsurată cu rigla distanța liniară dintre cele două puncte.
3. Citirea lungimii se face în centimetrii sau în milimetrii.
4. Se precizează gradul de generalizare al hărții prin stabilirea raportului dintre distanța măsurată pe hartă (un cm) și cea corespunzătoare în realitate (Km). Pentru această scară 1 cm = 6 km reali.
5. Prin utilizarea regulii de trei simplă se face următorul calcul:

1cm pe hartă 6 km pe teren

35 cm pe hartă..... x km pe teren

$X = 35 \times 6 = 210 \text{ km}$

Bibliografie:

1. Maria Eliza Dulamă, *Didactica axată pe competențe*, Ed. Presa Universitară Clujeană, 2010
2. Maria Eliza Dulamă, *Harta în predarea geografiei studii, cercetări, modele*, Ed. Clusium, 2006
3. O. Mândruț, *Competențele în învățarea geografiei – ghid metodologic*, Ed. Corint, 2010

STRATEGII PENTRU MENȚINEREA DISCIPLINEI LA CLASĂ

Profesor Teompa Aviu Ștefan, Colegiul Tehnic „Dorin Pavel” Alba Iulia

Educația este o acțiune organizată care presupune, cu necesitate, acceptarea și respectarea unor cerințe, reguli și dispoziții elaborate și impuse din exterior, concomitent cu instituirea unor modalități de control asupra acceptării și respectării lor.

Disciplina impune câteva reguli astfel asigurând ordinea exterioară indispensabilă oricărei acțiuni organizate.

Mecanismele de a preveni, interveni și a rezolva problemele disciplinare presupune strategii de intervenție ale cadrului didactic, de natură managerială; prevenția este mult mai importantă (valoric) decât rezolvarea postfactum ale unor situații de criză.

Grupul-clasă, și chiar și cadrul didactic, tinde să-i valorizeze pe aceia care se supun foarte ușor normelor explicite, dar este bine să-i aprecieze și pe dizidenți, pentru că critică și curajul de care dau dovadă.

Autoritatea profesorului nu se reduce la posesia cunoștințelor de specialitate, ci derivă și din capacitatea acestuia de a alterna strategiile didactice, adaptându-le sistemelor educaționale, de a repartiza responsabilități elevilor (apelând chiar și la delegare) de a mobiliza elevul spre cooperare, de a purta un dialog real profesor-elev.

Studiile arată că principalele cauze care facilitează apariția unor manifestări nedorite în clasă sunt :

- inconsecvența cadrului didactic
- planificarea inefficientă a dascălului

- lipsa de respect a dascălului ridică uneori probleme

În general tulburările de conduită ale elevului sunt și consecințe ale unui management defectuos al clasei.

I. Principii fundamentale

- Dovedește autodisciplină.
- Relația cu părinții elevilor este bine să fie una de colaborare/cooperare.

II. Pregătiri necesare

- Estetizează sala de clasă pentru a putea desfășura ore ordonate și disciplinate.
- Cooptează și părinții în acest demers.
- Menține un microclimat plăcut.
- Fii organizat(ă).
- Stabilește secvențe repetitive pentru fiecare activitate educativă.
- Folosește așezarea băncilor ca pe o metodă de realizare a unei bune discipline.
- Stabilește împreună cu elevii regulile clasei tale.
- Încurajează-i pe elevii care respectă regulile.
- Punctualitatea este esențială.
- Pregătește-ți temeinic activitatea de predare. Utilizează diverse metode interactive.
- Adaptează sarcinile de predare capacităților de învățare ale elevilor.
- Nu utiliza materiale care solicită prea mult timp pentru prezentare și care pot crea confuzie.
- Respectă stilurile diferite de învățare ale elevilor, precum și caracteristicile lor de personalitate.
- Concentrează-te asupra a ceea ce elevii vor face și mai puțin asupra a ceea ce ei vor citi, vor scrie, vor spune.
- Dirijează sarcinile de învățare către niveluri superioare ale gândirii (dincolo de memorare și de înțelegere – vezi taxonomia lui Bloom).
- Asigură elevilor ocazia de a se organiza și de a se grupa în echipe. Încurajează cooperarea și competiția non-antagonică.
- Dă tuturor elevilor, chiar și celor mai dificili, posibilitatea de a accepta roluri responsabile de conducători, deoarece acestea pot influența pozitiv atitudinea acestora.
- Transmite-le elevilor ideea că ești mândru(ă) de ceea ce ei devin și de ceea ce ei realizează, fapt care asigură concentrarea ta ca manager pe evoluție (progres) și nu pe perfecțiune.
- Fii un model pentru elevi prin modul în care faci față crizelor, dezamăgirilor, frustrărilor și mâniei.
- Fii tu însăși / însuși.
- Insistă pe respectul față de ceilalți (adulți).
- Respectă elevii.
- Manifestă optimism pedagogic.
- Fii consecvent(ă).
- Fii corect(ă), fără discriminări și favoritisme.
- Utilizează ascultarea activă.
- Nu te enerva.
- Nu umili elevii și evită sarcasmul.
- Nu reacționa exagerat și nu transforma incidentele minore în confruntări majore.
- Nu interveni dacă știi că un comportament nedorit va dispărea de la sine. Ignoră-l.
- Nu amenința cu nici o acțiune pe care nu poți sau nu o vei îndeplini.
- Tratează comportamentul nedorit în mod individual; nu generaliza și nu culpabiliza întregul grup pentru acesta.
- Dacă unele comportamente nedorite sunt răspândite în întreaga clasă, concentrează-te asupra liderului acesteia. Poți recurge și la o probă sociometrică.

- Nu pune elevii în postura de a-și pârî colegii.
- Dovedește că ai simțul umorului.
- Ironia este o formă a agresivității verbale; utilizată în exces și în momente nepotrivite creează tensiune.
- Când ai greșit, recunoaște acest lucru. Uneori poți să-ți ceri chiar și scuze.
- Alcătuieste un istoric al clasei (album, mapă cu lucrări ale elevilor, diplome etc.).
- Trimite-le părinților atât informațiile negative, cât și cele pozitive, începând cu cele pozitive. Ține permanent legătura cu părinții elevilor.
- Propune-ți zilnic să ai mai degrabă interacțiuni pozitive decât negative, atât cu clasa în general, cât și cu elevii care creează probleme.

III. Strategii utilizate

- Utilizează tăcerea ca mijloc corectiv.
- Încearcă să nu te adresezi clasei până când nu ai certitudinea că toți elevii ascultă.
- Încearcă să stabilești un contact vizual permanent cu elevii.
- În vederea semnalării unui comportament (in)disciplinat al elevului, așează în dreptul său, pe bancă, stegulețe sau stelute, diminuând sau mărin, după caz, numărul lor.
- Evită întrebările al căror răspuns este așteptat după o ordine previzibilă.
- Fii gata să schimbi metoda de lucru cu una de genul întrebare-răspuns, când simți că elevii au obosit să te asculte.
- Orientează-i pe elevi către operația de extragere a unor principii de viață din conținutul predat.
- Solicită sarcini precise de la elevi.
- Recunoaște cele mai mici îmbunătățiri în comportamentul elevilor.
- Remarcă orice comportament care-ți place.
- Comunică cu elevul indisciplinat, întrebându-l dacă și cum poți să-l ajuți.
- În situații dificile folosește o voce scăzută pentru discursul în clasă; nu ridică tonul pentru ca elevul să depună un efort în plus pentru a te asculta, în loc să vorbească sau să facă gălăgie.
- Manifestă răbdare.
- Recunoaște că atunci când un elev persistă în indisciplină, acest fapt este deseori un semn al unei nevoi mai profunde, de obicei nevoia de atenție sau de dragoste.
- Evită pedepsele care umilesc elevul.

IV. Metode de intervenție personalizate

- Explică-i clar elevului în ce constă comportamentul lui nedorit.
- Încearcă să-l faci să înțeleagă că ceea ce a făcut este un lucru dăunător pentru întreaga clasă, evitând întrebări de genul: „De ce te porți așa?” pentru că el rareori știe de ce !
- Arată-i elevului că ai încredere în el.
- Amintește-i comportamentul pe care îl aștepti de la el.
- Dacă elevul se comportă într-un anumit fel, înseamnă că acceptă și consecințele care decurg din aceasta. Ajută-l pe elev să înțeleagă că el și-a ales sancțiunea.
- Asigură-l pe elev că te interesează persoana sa.
- Dacă crezi că e nevoie, amintește-i consecințele care se pot produce atunci când problemele continuă.
- Dacă se repetă comportamentul nedorit, poți să închei cu el un acord scris cu privire la comportamentul său.
- Nu discuta situația elevului cu alte persoane; confidențialitatea este fundamentală.
- Ia legătura cu părinții, dar dovedește tact, considerându-i aliați și nu salvatori.

- Izolarea, interzicerea participării la unele activități etc. sunt eficiente mai ales pentru elevul care dorește să fie pe placul celorlalți.
- Laudă și încurajează !!!
- Într-o lume ideală, nu ar exista nevoia de reguli. Indivizii s-ar autocontrola și i-ar respecta pe ceilalți. Totuși noi nu trăim într-o lume ideală și, în consecință, regulile sunt necesare pentru a echilibra interesele individuale și de grup. Cu toate acestea, nevoia unor reguli nu trebuie să conducă la dependența de reguli.

Bibliografie:

- Cerghit, I., Neacșu, I. Negreț-Dobridor, I., Pânișoară, Prelegeri pedagogice, Editura Polirom, Iași, 2001.
- Iucu, R.B. Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative, Editura Polirom, Iași, 2001.
- Stan, E. Managementul clasei, Editura Aramis, București, 2006.

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

*Prof. inv. preșcolar Matei Aniela Ioana
Școala Gimnazială „Nicodim Ganea” Bistra, structură GPN GÎRDE*

În actul de educare a copilului preșcolar, o componentă importantă constituie procesul informativ-educativ la care contribuie *familia și grădinița*.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane mici în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și își inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o îngrijești și să o educi. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, *modelul parental* ajută cel mai mult, părinții oferind

copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie*.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu

părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin *consultații*, cu fiecare familie, fie în *adunările organizate cu părinții*; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Unii părinți, care au avut experiențe negative în timpul propriilor lor ani de școală, se pot simți intimidati de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că educatorul *știe cum este mai bine*, nu pun la îndoială faptele acestuia. Educatoarele la rândul lor pot să fi avut experiențe negative; probabil unii părinți le-au dat lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstrucționa o bună comunicare.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acesteia și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu. Familia va fi încurajată să viziteze la rândul ei sala de grupă în orice moment. Copiii vor fi atât de încântați de ideea că educatoarea lor îi vizitează. Gazdele își pot imagina că o astfel de vizită ar putea însemna comunicarea unor vești proaste astfel este necesar ca să se informeze părinții cu ce scop sunt vizitați. La începutul vizitei, se reia prezentarea scopului acesteia; se deschide discuția prin a arăta câteva aspecte pozitive, întotdeauna, chiar și atunci când scopul vizitei este acela de a exprima îngrijorarea în anumite privințe. Vizitele la domiciliu pot fi utile atât pentru educatoare cât și pentru familii. Educatoarea poate afla lucruri interesante despre: cultura familiei respective; modul de a interacționa; talentele și aptitudinile membrilor acesteia; are șansa de a se discuta pe larg despre progresele și succesele individuale ale copilului. De aceea se pot aduce câteva mostre din activitatea copilului la grădiniță pentru a le arăta părinților, bucurându-se astfel de atenția educatoarei și vede cum aceasta intră în contact comunicational cu copilul. Părinții pot împărtăși: idei legate de anumite preocupări, neînțelegeri, sau obiective specifice referitoare la copilul lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin **întâlnirile formale cu toți părinții** desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul

lectoratelor, de prezență și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al clasei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulat de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatarei copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor etc.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Băran, Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.**, (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. **Dumitrana, Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
4. **Dumitrana, Magdalena**, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București
5. **Mateiaș, Alexandra**, (2003), *Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere*, Editura Didactică și Pedagogică, București
6. **Vrășmaș, Ecaterina Adina**, (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București

MIRCEA ELIADE- ÎNTRE SACRU ȘI PROFAN. SACRALITATEA NATURII ȘI RELIGIA COSMICĂ

Prof. Moței Iulia, Școala Gimnazială „Ovidiu Hulea” Aiud

„Natura nu este niciodată pentru omul religios exclusiv – naturală - ci încărcată cu o valoare religioasă.”

(M. Eliade, Sacru și profan)

Credința în Hristos este o realitate sufletească, intimă, iar nu dogmă. Aparținând lui Hristos, creștinul îi aparține lui Dumnezeu. Deși atât creștinismul, cât și idealismul platonician și orfismul au realizat schimbarea valorilor aducând viața spirituală în locul celei trupesti, numai Hristos a realizat acest lucru în trupul Său. „Isus a sărit hotarele omenescului.

A dovedit cum acest omenesc poate ajunge *firește* – dumnezeiesc. Întruparea divinului în trup dă un sens vieții ce curge în acest trup. Creștinul e sigur de mântuirea sufletului său și, în același timp, e conștient de esența divină a acestei mântuiri. Nu mai e silit să-și construiască o conștiință dionisiacă de-a lungul atâtor experiențe convergând în promovarea unui singur sens. Sufletul creștinului se luminează, se atașează de divin – prin simpla pogorâre, prin experiență, a cristicului. Imitarea lui Cristos e taina mântuirii, pe care orice credință sau neliniște o poate dezlega”.

În foiletonul *Clasicism și Religie*, Eliade vede creștinismul timpuriu ca reprezentând raportul intim al omului cu Dumnezeu. „Experiența religioasă unea pe Om cu Dumnezeul său și îi revalorifica natura, lumea. Creștinii duceau viața ideală, echilibrată pe axe spirituale, cu valori spirituale, fără să anuleze totuși celelalte funcțiuni. Creștinul era un om complet, iluminat de siguranța mântuirii”. Eliade consideră viziunea apocaliptică a creștinismului din primele secole ca fiind greșită, ascetismul, călugăria și excesele apărând în epoca lui Constantin cel Mare. Religie de stat, creștinismul a împrumutat formele de organizare ale Imperiului Roman. Primele forme de ascetism apar în secolul al IV-lea, prin Sfinții Pahomie și Antonie, urmarea unirii dintre Biserică și stat. „Deosebirea e aceasta. Creștinismul primitiv era imediat și intim. Catolicismul și ortodoxia sunt dogme, cu virtualități de actualizare, de dezlănțuire a experienței religioase. Or, aceste dogme nu pot fi sublimate de toți în fapte efective, cu cald conținut religios. După cum am spus și altădată, omul modern se zbate între păgânism și creștinism. Faptul e mai adevărat pentru noi, ortodocșii, care ajungem la creștinism, iar nu îl primim, cum îl primesc catolicii, din adolescență”. În volumul *Solilocvii*, Eliade afirmă, în legătură cu opțiunile omului modern: „Omul ar trebui să aleagă între *glorie* și *asceză*. Restul este biologie. Prin acestea două se realizează integrarea omului în viața eternă”. Omul nu trebuie să devină robul creației sale, scopul fiind depășirea continuă. „Singurul mijloc de a crea o filozofie supraumană ar fi de a pleca de la om ca atare. Dar nu e vorba de omul mutilat și redus al economiei politice, al sociologiei sau al umanismului. Nici de omul, fiu al lui Dumnezeu, căzut în păcat; omul filozofilor creștine. O filozofie care pleacă de la om înseamnă a ține și a da seamă de toate dimensiunile în care se mișcă omul, fără a le amesteca însă, fără a le simplifica, ci ordonându-le ierarhic, cosmizându-le”. Eliade prezintă relația dintre Dumnezeu, om și cosmos: Dumnezeu creează, dar omul ordonează și însuflețește creația. Dacă păcatul reprezintă refuzul armoniei și irealitatea, virtutea este armonia și realul. Eliade vede asceza creștină ca fiind legată de păcat, durere, înfrângere. „Dacă asceza creștină se întemeiază pe simțul păcatului, desigur că izbânda exercițiilor ascetice e posibilă numai prin ispășirea Fiului omului, care stabilește itinerariul răscumpărării, răsturnând valorile vechii economii spirituale – Legea, plata omului pentru păcatele omului – și întemeind o nouă economie, paradoxală, a iubirii și speranței. Dacă ascetul creștin mimează drama Christosului agonizând pe cruce și încearcă să asimileze suprafiresc durerile și umilințele Mântuitorului – izbânda acestei *imitatio Dei* nu e posibilă decât prin dubla minune a lui Christos: Învierea și Harul”. Învierea și Crucea nu pot fi despărțite, crucea reprezentând negarea valorilor trecutului și provocarea vieții; asceza nu are nici un sens fără speranța mântuirii în Hristos. „Creștinul e un ascet prin însăși viețuirea lui, și când oamenii au fost cu adevărat creștini, adică în cele dintâi trei secole d. Chr., însăși mărturia lor de credință le aducea atâtea cazne și moartea era atât de aproape, încât asceza ar fi fost inutilă. De aceea n-a existat un ascetism creștin propriu-zis decât după secolul IV”. Asceza, fiind imitarea vieții și Învierii lui Hristos, nu este posibilă fără rugăciune, „care e nădejdea și invocarea umilă a Harului”. În timp ce asceza pleacă de la o negație – lupta împotriva răului - rugăciunea pleacă de la o afirmație - victoria Mântuitorului asupra morții și nădejdea Harului. Pornind de la aceste gânduri, Eliade se întreabă dacă nu cumva asceza va reprezenta tocmai acceptarea acțiunii lui Dumnezeu în viața noastră. Asceza ar justifica existența lui Dumnezeu și ar da sens vieții noastre. „O asceză în care nefireasca bucurie ar fi certitudinea că Dumnezeu

acționează prin mine și că faptele mele – în loc de a fi așa cum par, incoerente, neînțelese și obscure – sunt întruparea voinței și inteligenței lui Dumnezeu în lume. Adevărata asceză ar fi atunci conștiința că faptele omului își au valoarea cosmică și că infima lor prezență e indispensabilă buneii rânduiri universale”. Analizând cuvintele lui Iisus, după care pe Dumnezeu nu L-a văzut nimeni, Eliade afirmă că nu este vorba de invizibilitatea lui Dumnezeu, ci de incognoscibilitatea Sa, căci El a spus: „Eu sunt Cel ce sunt”. Întruparea lui Dumnezeu are ca scop nu doar simpla scăpare de păcat, ci îndumnezeirea omului. „Dumnezeu se întrupează ca să ne învețe îndumnezeirea; El ia forma noastră ca să ne dovedească real posibilitatea omului de a lua forma Lui”. Mântuirea omului este echivalentă cu îndumnezeirea lui. Dumnezeu se coboară pentru a-l învăța pe om secretul îndumnezeirii. Valoarea pe care o au dogmele în ortodoxie este dată de posibilitatea lor ceremonială, ascetică, de a se concretiza experimental.

Un volum important pentru urmărirea evoluției gândirii lui Eliade din această perioadă este *Insula lui Euthanasius*, în care găsim 2 articole ce au legătură cu tema analizată de noi: „*Locum refrigerii*” și *Între Elephantine și Ierusalim*. Primul articol are în centrul său ideea ce se găsește în toate religiile lumii în legătură cu grija ca sufletul mortului să nu sufere de sete pe lumea cealaltă. Eliade pornește de la un citat din Sfânta Scriptură, *Luca 16, 24*, despre bogatul și săracul Lazăr. Savantul amintește un moment din liturghia romano-catolică și din slujba înmormântării din Biserica Ortodoxă, în care se spune: „în loc de odihnă, în loc de verdeață, unde nu este nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.” Toate studiile realizate în legătură cu aceste imagini au scos în evidență faptul că apa și adăparea au un sens religios. După o scurtă incursiune prin mai multe religii pentru a descoperi sensul religios al apei, savantul afirmă: „Solidarizarea magică sau mistică (botezul, în sensurile sale precreștine) a omului cu apa îi conferă noi posibilități de „germinare”, de „nouă naștere”. Ioan Botezătorul boteza pe oameni cu apă, purificându-i de păcatele vechi, anihilându-le vechea lor personalitate și asigurându-le o „nouă naștere”. Apa are pretutindeni acest sens general de stare primordială, nemanifestată, bogată în virtuți generative, adică în potențe care își așteaptă manifestarea”. Condiția umană a fost mereu interpretată drept sete, la fel ca întreaga suferință umană. „Cu cât omul suferă mai mult, cu atât e mai însetat de Dumnezeu, de adevăr, de liniște, de iubire”. Al doilea studiu, *Între Elephantine și Ierusalim*, pornește de la episodul biblic din Vechiul Testament, *Facere 28, 11-13, 16, 19*, în care patriarhul Iacob, traversând ținutul Haran, a adormit și în vis i s-a descoperit Dumnezeu, locul acela primind numele de „casa lui Dumnezeu.” Pornind de la acest moment din istoria biblică, Eliade dezvoltă ideea de *centru al lumii*. „Orice oraș sacru, orice loc sfânt, orice templu era o „poartă a cerului”, pentru că era considerat *centrul lumii*, buricul pământului. Etimologia populară a numelor Babel și Babilon era *Bab îlu*, adică „poarta lui Dumnezeu.” Locul acesta se numește *bethel*, reprezentând un loc sacru. Eliade afirmă că monoteismul evreilor își păstrează caracterul de miracol „instrumentat prin voința, patosul, intoleranța sălbatecă a unei *elite*, care își asimilase perfect mesajul lui Moise și n-a început lupta împotriva neamului întreg până ce convorbirea n-a fost definitivă”. Savantul susține ideea că poporul evreu nu ar fi ajuns la un monoteism dacă nu ar fi existat o elită foarte activă în epoca exilului. Monoteismul a fost revelat poporului de această elită. Astfel, „evoluția” gândirii evreiești spre o credință ca cea de la Elephantine a fost oprită. „Violența, patosul, geniul și lacrimile unei elite au dus la monoteismul absolut, la profetism, la mesianism...”

Culianu, care se ocupă de volumele de eseuri publicate de Eliade în această perioadă, afirmă că acestea sunt structurate pe ideile de *autenticitate, experiență, cunoaștere, cosmicizare a omului, iubire și moarte, libertate*. Pornind de la aceste volume, Culianu încearcă să prezinte poziția lui Eliade față de creștinism: „În orice caz, s-ar putea schița deja teoria paradoxului creștinismului, ca religie a istoriei, paradox extins la întreaga situație a omului modern, definibil ca produs cultural al creștinismului”.

BIBLIOGRAFIE:

1. Alexander Schmemmann, *Pentru viața lumii. Sacramentele și Ortodoxia*, Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Traducere din limba engleză de Preot Profesor Dr. Aurel Jivi, E.I.B.M.B.O.R., București, 2001.
2. Kenneth Hamilton, *Homo religiosus and Historical Faith*, The Journal of Bible and Religion, Volume XXXIII, July, 1965, No. 3.
3. Mircea Eliade, *Jurnal*, Volumul I. 1941-1969, Ediție îngrijită de Mircea Handoca, Ed. Humanitas, București, 1993.
4. Mac Linscott Ricketts, *Mircea Eliade and the Death of God*, Religion in Life, volume XXXVI, Spring, 1967, No. 1.
5. Dumitru Stăniloae, *Reflexii despre spiritualitatea poporului român*, Ed. Scrisul românesc, Craiova, 1992.